

Життя мина, і зменшується день,
А ще — узвіз, і ще — навколо каліч.
І тільки серце — щораз — ширші кола.
Всі розійшлися. Спорожнів майдан.

Десь вигуки ще хатніх господинь,
Святкують день, і десь — на друзки — келих.
Ніч — скарабей, що котить з глею кулю,
Засвічуючи душі на ходу,

Всі вчинки, всі невдалі обгородки.
В калюжі місяць, як надтята редька,
Та в грудях — кіньми — стовчений рижій.

На все свій час: врожай і неврожай.
І смерть, як по виставі ляльковик,
Ляльки ховає — в торбу вікову.